

Tvungne Tanker

ved

Den alt for tilig hensovede
Raadmand

CHRISTIAN BRAUNMAND TULLINS

Grav.

En Parodie med beholdne Riim

af

den bekiendte:

Fra Verdens Sviir og Sverm. &c.

Imprimatur,

FRIDRICH ARENTZ.

BERGEN,

Trykt hos Kongel. Majests. privilegered Bogtrykker, Christoph Kothert.

01254050

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

PHYSICS

CHRISTIAN W. BARNETT

PH.D.

1912

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

Saa blev Du, Dyre Ven! Saa tiligen bortført
Fra Verdens Sviir og Sverm til Glædens Forraads Kammer
Hvor du undrykket fra al Jordisk Sorg og Jammer,
Dit Haab i Hænde har. Men O! hvor blev jeg rørt!
Da, fra min Fødestad, det haarde Bud man fik,
At Du fra Føde-Land og Venne-Flok bortgik.
Den Medynk Rygtet, som før ved din Ære smiled,
Tilbragte, gjorde mig ved Tabet meer fortvilet.

Mit Hierte ledte vidt, og mangen Lindring fandt;
Thi Dødens Trods mod Dyd din BILLIGHED (†) har svækket
Og lært, at Himlen en, som er til den opløkket,
Behandler best, om han for Tiden end forsvandt.
Jeg tænkte hvad jeg før saa tit om Dig har tænkt,
Naar ved Din Side jeg i Venkabs Fryd var fængt;
Dit Sind og Hierte skal sig Marmor Templer bygge;
Men Ach! Din Siæl for snart os lader kuns Din Skygge.

(†) See Sørge Tanker om Dødens Magt mod Dyden.

O Broër! jeg savner Dig, og græder ved det Navn,
 Udödelige Geist, som tug fra mig bortriver,
 Saa tit til Aanders Aand din Aand min Aand hendriver,
 Og peger paa den nu af Dig indtagne Havn,
 Mens Du var Norges Ziir, hvor ofte haver Du
 Til Himmelsk Lyft opvakt, og Vellyst qvakt; men nu,
 Som Himmelsk Borgere, Du mit hengivne Øye
 Usynlig drager til din Verden i det Höye.

Vel an da! kunde jeg kuns følge dine Skridt,
 Du Digers kronet Ziir! ved Laan af dine Gaver;
 Men nu mit tumlend' Vid af Sorg og Mathed raver,
 Saa snart det om mit Tab, din Bortgang, tænker lidt;
 Min Tanke skulde - - - ja, hvo tænkte noksom vel
 Om din, saa stor, saa reen, saa Venfkabsfuld en Siæl?
 Men kand dit Ledebaand lidt Mod og Kræfter skianke,
 Saa gid i Dine Spor jeg værdig om Dig tænke!

Din Vandel og Dit Liv - - - O hvilket Tankebret!
 Udödelighed - - - O! den höyt oplöfret Scene,
 Hvor du forklaret med en liden Flok alleene
 Skal skinne for hver Slegt, som veed at tænke ret,
 Din Ære og Dit Navn alt uforvisnet groer,
 Hvor Smag og Fölelser i rette Finhed boer,
 Hos hver Fornuft, som har det ægte Salt i Eye,
 Og mod et vittigt Skiön kand Dyd og Lærdom veye.

Jeg fik Din Ære i sin Morgenröde sec,
 Beundred Himlens Gunst, som havde Dig begavet,
 Beundred Dig, som ey Dit Pund i Jorden graved,
 Men mest til Fleeres Vel retfærdig aagrede.
 Dit frygt Mod fordrev den Taage, som var sat
 For Siælens Øye, og som gjorde Synet mat;
 Du Villien reensede og bröd Fordommers Lænker,
 Din Indsigt, fri og Du blev christelig Fritænker.

Din Siæl sig vendte snart til det som Himmelsk er;
 Da Sindet havde nok blant Viisens Circler dvælet,
 Og med Naturens Kunst, saa vidt den rækker, qvælet,
 Det jordisk Ugræs, som vi her i Leeret bær.
 Din Røst drog Siæle til sin første Udspring hen; (1)
 Hvor glade kientde vi Vor VEGGERSLOV (2) igien!
 Men Haabet daanede - - - din Helbred, som vanfinægted,
 Fleer Himmel-Budskab os fra dine Læber negted.

Sligt Torden-Bud for os dog mindre skrækfomt faldt,
 Da Pen og Hierte du med Himmel-væbnet Tanke,
 Med Trods mod Frækheds Flok (3) om Skabningen lod vanke,
 Og blotted Guddoms Spor indtrykt i Verdens Alt.
 Din Penfæl Skabningen fatt' af i fulde Glands; (4)
 Dens Harmonie, din Lyft, indtog meer Siæl end Sands;
 Du fremfatt' Dydens Pragt; Du afrev Udyds Maske,
 Og Verdens Herlighed gav Rang med Støv og Afke. (5)

Men Ach! hvi skulde Du henfidde saa i Roe!
 Da store Siæle man til Rigers Tarv maa søge.
 Naar Mørkheds Geister tit med manges Velfært spøge,
 Hvi brugte Verden ey hvad den saae hos Dig boe?
 Naar Ondskabs Hærer mod Ufkyldighed opstaae,
 Naar Laft og Overmod med Lift bevæbnet gaae,
 Naar Enkens Suk om Hielp fra ædle Siæle raaber,
 Du ønsker Dig en Pøst og med Meriter haaber. (6)

-
- (1) Hans store Gaver til Prædikkestolen, som han formedelst svagt Brøst maatte forlade.
- (2) Fordum store og høybegavede Stifts Provst i Christiania.
- (3) Allusion til hans Samling af Argumenter mod Naturalister.
- (4) Allusion til hans store force i Tegne-Konst og Musiqve.
- (5) Samme i det moralske Studio.
- (6) Samme i det Juridiske.

☺ ☺

Du iler uforfagt, Dig mægtig, fuld af Trøst,
Og mens Forsynets Kald med roligt Sind oppies,
Du smidder paa din Tarv; skiøndt mangan Fordeel svies, (7)
Dog holder Hiertet Stand i Patriotisk Brøst.
Nu Garnet var udi Forsynets Navn udkast,
Du stadig holder Dig til Haabets Stytte fast.
Til sidst til Hvile Du et Sæde (8) fik at røre,
Da Norden hæl forbaust maa paa Din Stemme høre. (9)

☺ ☺

Men hist blant Cherubim paa Himmel Zions Top,
Der var Dig Kronen giemt af GUD, som for Dig døde,
Der Du en HELLIG Sang med Engler kan istøde,
Did hen til evig Roe Din Sjal sig svinged op.
Paa Jorden til Din Løn jeg laae Trophaer hængt,
Hvor under Avinds Pjæl laae sønderbrudt nedslangt,
Reen Villie, Sund Fornuft og Venfkap Blomster strødde
Paa Graven med det Suk: TO Rigers Lyft her døde.

☺ ☺

Saa see os, kan Du, an med en Medynksom Smil,
Os, som fremdeles maa ombare Leerets Hytte;
Din Syge-Seng os bød, naar vi herfra skal flytte,
Med uforferdet Mod at staae for Dödens Pjæl.
Din Aand mig lærte, at, som Christen, tænke frit;
Til Evighedens Telt skal Tanken vandre tit,
Og mens mit Hierte sig maa ved Dit Tab ydmyge,
Skal ved Din Urne her mit Venfkabs Virak ryge.

Men

(7) Alusion til hans Spiger - Stivels - og Pudder Fabriqve.

(8) - - - til hans Vice Raadmandfkap.

(9) - - - til hans overalt bekiendte Gaver til Poesie.

Men, Broder! end et Ord för seeneste Farvel - - -
 Hvad var, som Dig, vort Haab, faa snart, i Graven lagde?
 Mon Himlen vred mod os - - - bæv Norden - - - Dom affagde:
 Den henter hist og her faa mangan oprömt Siæl!
 Mon Verden længe ey forundres maa den Tröst,
 At sig opbygger see ved smukke Aanders Röft?
 Vil Dyd sin Avtryk meest i svage Former tegne,
 Som helst ved første Knæk skal ned i Stövet segne?

Mon altid tynde Skal den bedste Kierne har?
 Mon store Siæle har langt videre at vandre,
 Og til et læng're Maal maa hafte meer end andre?
 Mon - - - Ney. Du under mig ey allerringste Svar.
 Farvel da! nu Du er henflyttet nær ved GUD.
 Farvel! vi samles naar min Lod skal trækkes ud.
 Vi krympe os, som maa Dig alt fortiligt favne,
 Og Norge - - - naar skal det din Liige eengang favne,

Din halve Siæl vi dog bejamre allermeest;
 Thi Hende Smertens Storm har allermeest antastet;
 Gid Hende Norges Raab i FRIDRICHS Arm fik kastet,
 Som naadigst Vittighed påafkiønner, lønner best,
 At dog, da Drövelsen heel indtil Siælen slog,
 Ey Döden i Triumph med Alting ogsaa tog
 Det FORTRIN, at Hun ved saa Værdig Mand blev Moder,
 Og HAAB, at dyrkes bör saa kiæk en Stammes Poder.

Din

Din Pastor fido nu seer vor Menalk (10) at gaae
 Hift i Arcadien, hans Øye tit sig bader,
 Nu Du, o Skovens Tolk! Din Sang og os forlader,
 Og bierget ey Din Røft, vi ey dets Echo faae.
 Han seer Philanders Sorg, nu Du fra DALEN drog,
 Han seer den traurig Deel, som Doris (11) deri tog;
 Giv Himmel, at betids Menalkes Melicinde
 Maa dette Hierte-Saar til fælles Trøft forbinde!

Hvad bær nu - - - HERre GUD! - - hvad kan nu bære op
 De dybt nedfænkte TO - - - den Fader meer end Fader,
 Den hierteklemte Moër, som Saadan SÖN forlader,
 Der bar for Dem en ret opoffret Siæl og Krop.
 Gid jeg - - - Ja, Ja De har min Æmhed vel forfkyldt,
 Gid jeg, O Dyre Broër, Dit Ønske saae opfyldt,
 Af HOVED-STADENS GRAAD at de lidt Lindring höfte,
 Det ene mest min SORG kan midt i Smerten tröfte

B - - - h.

-
- (10) Allusion til May - Dagen, hvor Menalk og Melicinda ere be-
kiente.
- (11) En til den Afdöde nær befvogret Höy Dame; fra hvis Haand
er den bekiendte: Min Philander Tiden minder &c. Phi-
lander meenes og at være Auctor til: Skal Daleus Lilbê
&c.

35716